

બહાદુર બાળા

— મણિલાલ પટેલ

અવની નામે એક છોકરી હતી. તે પ્રાથમિક કન્યાશાળામાં સાતમા ધોરણમાં ભણતી હતી. કસ્બો ગણાય એવા નાના શહેરમાં એ રહેતી હતી.

નાનપણથી એને રમતગમતનો ભારે શોખ હતો. એકવાર એનાં વર્ગશિક્ષિકા વિમળાબહેને વર્ગમાં કહ્યું : ‘આજકાલ ચોર—લૂંટારાઓ અને મવાલીઓ સ્ત્રીઓને ખૂબ પજવે છે. સ્ત્રીઓએ આવા સંજોગોમાં પોતાના જાતરક્ષણ માટે કરાટે શીખવું જોઈએ. કરાટે શીખેલો માણસ સામેના માણસને જોતજોતામાં લડવામાં ભોંયભેગો કરી નાખે છે.’”

પછી શિક્ષિકાબહેને કરાટે વિશે માહિતી આપી અને કહ્યું : ‘સાંભળો, છાપામાં આવેલો એક કિસ્સો કહું. ગાડીમાં પહેલા વર્ગના ડબ્બામાં ઘરેણાં પહેરેલી એક સ્ત્રી મુસાફરી કરી રહી હતી. બધાં મુસાફરો સ્ટેશનો આવતાં ઊતરી જતાં તે સ્ત્રી એકલી પડી. થોડીવાર પછી તે ડબ્બામાં ત્રણ—ચાર મવાલીઓ આવ્યા. પેલી સ્ત્રીને જોઈને તે બોલ્યાં : ‘એ બાઈ, ચૂપચાપ ઘરેણાં કાઢી આપ. નહિ આપે તો તને ઘરેણાં સાથે જ ઉપાડી જઈશું.’”

‘‘આ સાંભળી પેલી સ્ત્રી રણચંડી બની ગઈ. તેણે કહ્યું : ‘‘તમે મારી સામે એક એક જણ લડવા આવો. હું હારું તો તમે મને ઘરેણાં સાથે ઉપાડી જજો.’’

‘‘મવાલીઓએ આ શરત કબૂલ રાખી.’’

“પછી પેલી સ્ત્રી સાથે એક એક મવાલી લડવા લાગ્યો. સ્ત્રીએ જોતજોતામાં ત્રણેને વારાફરતી ધૂળ ચાટતા કરી દીધા, એટલું જ નહિ, એમને એવા ગડદા પડ્યા હતા કે એમને જીવનભર યાદ રહે. મવાલીઓ ‘ઓ બાપ રે’ કરતા જીવ લઈને નાઠા.

“એ સ્ત્રીએ કરાટેની તાલીમ લીધી હતી. કરાટેની કળાથી તેણે ગુંડાઓને વશ કર્યા હતા.”

“આપણી શાળામાં કરાટેના વર્ગો શરૂ કરવાના છે. લાભ લેવા ઇચ્છતી બહેનો તેમાં જોડાઈને કરાટે શીખી શકશે.”

અને ત્યાં જ અવનીએ શિક્ષિકાબહેનને પોતાનું નામ પહેલું જ લખાવી દીધું.

અવની પછી દિલ દઈને કરાટે શીખવા લાગી. થોડા દિવસોમાં જ તેણે કરાટેમાં સારો હાથ જમાવી દીધો.

